

Jurisprudentie-bulletin RSJ 2016/5

zie ook www.rsj.nl

Inhoudsopgave jurisprudentiebulletin 2016 - 5

<p>Zaaknummer: 15/3875/GA Datum uitspraak: 24 juni 2016</p>	<p>Onderzoek aan lichaam en kleding; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Art. 29 Pbw geeft de wettelijke basis voor het visiteren bij binnenkomst en verlaten van de inrichting en de bij wet voorziene inbreuk als bedoeld in art. 8 van het EVRM. De inbreuk is noodzakelijk gelet op het feit dat ontvluchting uit de TA tot grote maatschappelijk onrust zou kunnen leiden. Het beroep op Milka vs. Polen gaat niet op. De inbreuk wordt proportioneel geacht nu alleen bij vertrek en terugkeer uit de inrichting wordt gevisiteerd. Daarom geen strijd met art. 8 EVRM. Klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag.</p>	<p>blz. 4</p>
<p>Zaaknummer: 16/1331/GA Datum uitspraak: 20 juni 2016</p>	<p>Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Als uiterste middel kan a-dwangbehandeling toegepast worden ter afwending van gevaar. Het risico dat klager een zwerfend bestaan zal gaan leiden en opnieuw diefstal kan plegen, vormt in ieder geval niet het in de wet bedoelde gevaar. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>blz. 5</p>
<p>Zaaknummer: 16/1416/GV Datum uitspraak: 29 juni 2016</p>	<p>Verlof incidenteel</p>	<p>Verzoek incidenteel verlof afgewezen omdat er nog geen vier maanden verstreken zijn sinds het vorige verlof. Voorwaarde niet onredelijk of onbillijk. Geen bijzondere omstandigheden aangevoerd die een afwijking van deze voorwaarde kunnen vormen. Voorts voldoet het verzoek niet aan de voorwaarde dat het verlof niet langer dan acht uur duurt. Afwijzende beslissing niet onredelijk of onbillijk, evenals de beslissing dat het thans te vroeg is om de voorwaarden aan te passen.</p>	<p>blz. 7</p>

<p>Zaaknummer: 16/1118/TA Datum uitspraak: 29 juni 2016</p>	<p>Zorgplicht wijze van betrachten; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Onvoldoende aannemelijk dat klager o.b.v. zijn godsdienst (Hindoeïsme) alleen gevogelte mag eten. Nu inrichting klager maaltijden heeft aangeboden, niet gebleken dat sprake is van het niet betrachten van een zorgplicht. Klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag.</p>	<p>blz. 8</p>
<p>Zaaknummer: 16/0543/TA Datum uitspraak: 15 juni 2016</p>	<p>Voorwerpen op cel; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Stelling dat printer van kamer in beslag is genomen is niet aannemelijk. Klager heeft geen aanvraag ingediend voor invoer printer, terwijl inrichting in redelijkheid daarom kan vragen; moderne printers hebben verscheidene functies en beschikken over zend-/ontvangstmogelijkheden. Beroep ongegrond.</p>	<p>blz. 9</p>
<p>Zaaknummer: 16/0248/TA Datum uitspraak: 2 juni 2016</p>	<p>Behandelplan; Ontvankelijkheid materieel; Bewegingsvrijheid afdelingsarrest; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Terugplaatsing naar fase 1 zonder vermelding in behandelplan van terugplaatsing bij bepaald gedrag is verdergaande beperking dan in behandelplan opgenomen en moet worden aangemerkt als afdelingsarrest. Niet voldaan aan hoor- en mededelingsplicht. Beroep inrichting ongegrond, om proceseconomische reden toekenning tegemoetkoming van € 25,=.</p>	<p>blz. 10</p>
<p>Zaaknummer: 16/1986/STB Datum uitspraak: 16 juni 2016</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing longstay; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Naar voorlopig oordeel voorzitter staat geen beroep open tegen bericht toekenning longstaystatus; geeft met het oog op mogelijkheid beroep ten overvloede in overweging zo spoedig mogelijk over plaatsing te beslissen, te meer nu er geen eensluidende adviezen zijn gegeven. Verzoeker niet-ontvankelijk in verzoek.</p>	<p>blz. 13</p>

Zaaknummer:

15/3875/GA

Datum uitspraak:

24 juni 2016

Beroepscommissie:

Stolwerk, mr. M.J.
Bartelds, mr. J.I.M.W.
Waarden, mr. A. van
Maes, mr. H.M.J.D. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de penitentiaire
inrichting (p.i.) Vught

Trefwoorden:

Onderzoek aan lichaam en kleding;
Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Pbw art. 29, 60; Huisregels TA Vught
art. 6.4; EVRM art. 8

Samenvatting:

Art. 29 Pbw geeft de wettelijke basis voor het visiteren bij binnenkomst en verlaten van de inrichting en de bij wet voorziene inbreuk als bedoeld in art. 8 van het EVRM. De inbreuk is noodzakelijk gelet op het feit dat ontvluchting uit de TA tot grote maatschappelijk onrust zou kunnen leiden. Het beroep op Milka vs. Polen gaat niet op. De inbreuk wordt proportioneel geacht nu alleen bij vertrek en terugkeer uit de inrichting wordt gevisiteerd. Daarom geen strijd met art. 8 EVRM. Klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag.

Rechtsoverwegingen:

Artikel 29, eerste lid, van de Pbw

verleent de directeur onder meer de bevoegdheid om een gedetineerde bij binnenkomst of bij het verlaten van de inrichting aan zijn lichaam te onderzoeken.

In artikel 6.4 van de huisregels van de TA van de p.i. Vught is bepaald dat onderzoek aan lichaam en kleding in elk geval plaatsvindt bij binnenkomst en verlaten van de inrichting. Dit is een voor alle zich in die inrichting bevindende gedetineerden geldende algemene regel. Tegen een dergelijke algemene regel staat geen rechtsmiddel open, behoudens het geval van strijd met hogere wet- of regelgeving dan wel een eenieder verbindende bepaling van een in Nederland geldend verdrag.

Door en namens klager is aangevoerd dat het visitatiebeleid op de TA een schending op zou leveren van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Daartoe is namens klager verwezen naar de uitspraak van het EHRM inzake Milka vs. Polen (EHRM 15 september 2015, Appl. no. 14322/12).

Artikel 8, eerste lid, van het EVRM waarborgt het recht op privéleven. Ingevolge het bepaalde in artikel 8, tweede lid, EVRM is inmenging in de uitoefening van dit recht door de overheid niet toegestaan dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of

voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Met het bepaalde in artikel 29 van de Pbw is er een wettelijke basis voor een inmenging in klagers privéleven aanwezig.

Vervolgens dient de beroepscommissie de vraag te beantwoorden of deze inmenging noodzakelijk is zoals bedoeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Klager was ten tijde van het indienen van zijn klacht gedetineerd op een TA, een afdeling bestemd voor gedetineerden die verdacht worden van dan wel veroordeeld zijn ter zake van terroristische misdrijven of die voor of tijdens hun detentie een boodschap van radicalisering verkondigen of verspreiden daaronder mede begrepen wervingsactiviteiten voor doeleinden die in strijd zijn met de openbare orde en veiligheid dan wel de orde of veiligheid in de inrichting (artikel 20a van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden). Het beroep van klager op de uitspraak van het EHRM in de zaak Milka, die op een reguliere afdeling verbleef, gaat reeds daarom niet op. De beroepscommissie acht aannemelijk dat ontvluchting van een op de TA verblijvende gedetineerde tot grote maatschappelijke onrust zal (kunnen) leiden. De veiligheidsmaatregelen rond klagers vervoer naar en van de rechtbank en het op hem tijdens zijn verblijf in de rechtbank (zoveel mogelijk) uitgeoefende toezicht betekenen niet dat visitatie overbodig kan worden geacht. Tegen deze achtergrond kan het beleid ten aanzien van visitatie worden gezien

als een noodzakelijke inmenging als hiervoor bedoeld.

De beroepscommissie acht de inbreuk ook proportioneel. Er is immers alleen sprake van visitatie bij vertrek uit en terugkeer in de inrichting en anders dan bijvoorbeeld in de uitspraak van het EHRM in de zaak Lorsé en anderen (EHRM 4 februari 2003, Appl. no. 52750/99), is er geen sprake van een stelselmatige visitatie gedurende een langere periode.

Gelet op het voorgaande is de beroepscommissie van oordeel dat de bepalingen omtrent het visiteren in de huisregels van de TA in verbinding met artikel 29, eerste lid, van de Pbw geen strijd opleveren met het bepaalde in artikel 8 van het EVRM. Gelet hierop is de beroepscommissie van oordeel dat klager niet kan worden ontvangen in zijn beklag. De uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en klager zal alsnog niet-ontvankelijk worden verklaard in zijn beklag.

Zaaknummer:

16/1331/GA

Datum uitspraak:

20 juni 2016

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der
Rutten, mr. M.A.G.

Burke, U.P.

Dwarka, mr. S.S. (secr.)

Trefwoorden:

Dwangmedicatie; Tegemoetkoming

financieel

Artikelen:

Pbw art. 46a en 46d

Samenvatting:

Als uiterste middel kan a-dwangbehandeling toegepast worden ter afwending van gevaar. Het risico dat klager een zwervend bestaan zal gaan leiden en opnieuw diefstal kan plegen, vormt in ieder geval niet het in de wet bedoelde gevaar. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

Als uiterste middel kan een geneeskundige behandeling onder dwang plaatsvinden, onder meer als sprake is van:

- a. het gevaar dat de gedetineerde zich van het leven zal beroven of zichzelf ernstig lichamelijk letsel zal toebrengen;
- b. het gevaar dat de gedetineerde maatschappelijk te gronde gaat;
- c. het gevaar dat de gedetineerde zichzelf in ernstige mate zal verwaarlozen;
- d. het gevaar dat de gedetineerde met hinderlijk gedrag agressie van anderen zal oproepen.

De directeur heeft de verklaringen overgelegd van de behandelend psychiater van klager en van een psychiater die niet bij klagers behandeling betrokken is, maar klager kort tevoren heeft onderzocht. Voorts is een uittreksel van klagers behandelplan verstrekt, waarin de mogelijkheid tot toepassing van dwangbehandeling met medicatie is vermeld.

Uit de verklaringen van de psychiaters en het uittreksel van het behandelplan komt het volgende naar voren. Klager toont symptomen van schizofrenie en voldoet daarmee aan de diagnostische criteria van katatoon gedrag. Tevens is sprake van belangrijke beperkingen in het functioneren op meerdere gebieden zoals intermenselijke relaties. Ook is sprake van evidente denkstoornissen en bij vlagen ook van paranoïde denken. Zonder adequate behandeling in de vorm van medicatie is resocialisatie in welke vorm dan ook niet mogelijk. Zonder behandeling is de kans zeer reëel dat klager opnieuw een zwervend bestaan zal gaan leiden en opnieuw diefstal zal gaan plegen.

Uit de verstrekte informatie is voldoende aannemelijk geworden dat klager een psychiatrische stoornis heeft. Dat klager vanuit die stoornis een gevaar veroorzaakt zoals bedoeld in artikel 46a van de Pbw, is evenwel niet aannemelijk geworden. Het risico dat klager een zwervend bestaan zal gaan leiden, zichzelf niet zal wassen en opnieuw diefstal kan plegen, vormt in ieder geval niet het in de wet bedoelde gevaar. Aldus is niet voldaan aan het zogenoemde gevaarscriterium. Het beroep wordt daarom gegrond verklaard en de bestreden beslissing zal worden vernietigd. De beroepscommissie acht termen aanwezig om klager een tegemoetkoming toe te kennen.

Zaaknummer:

16/1416/GV

Datum uitspraak:

29 juni 2016

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de.
Boone, mr. M..
Rutten, mr. M.A.G..
Blankenspoor, mr. S.

Trefwoorden:

Verlof incidenteel

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de
inrichting art. 21

Samenvatting:

Verzoek incidenteel verlof afgewezen omdat er nog geen vier maanden verstreken zijn sinds het vorige verlof. Voorwaarde niet onredelijk of onbillijk. Geen bijzondere omstandigheden aangevoerd die een afwijking van deze voorwaarde kunnen vormen. Voorts voldoet het verzoek niet aan de voorwaarde dat het verlof niet langer dan acht uur duurt. Afwijzende beslissing niet onredelijk of onbillijk, evenals de beslissing dat het thans te vroeg is om de voorwaarden aan te passen.

Rechtsoverwegingen:

Achtergrond
Bij uitspraak van 19 mei 2015 heeft de beroepscommissie klagers beroep gericht tegen de beslissing van 1 september 2014 gegrond verklaard, de bestreden beslissing vernietigd en de Staatssecretaris opgedragen om binnen

een termijn van twee maanden een nieuwe beslissing te nemen toegespitst op incidenteel verlof, in het kader van de resocialisatie van klager en als onderdeel van zijn detentieplan (RSJ 19 mei 2015, 14/3242/GV eindbeslissing).

Op 8 juli 2015 heeft de Staatssecretaris beslist dat in klagers detentieplan wordt opgenomen dat tweemaal per jaar op klagers verzoek aan klager incidenteel verlof kan worden verleend, onder de voorwaarde dat het verlof niet langer dan acht uur per dag duurt, altijd onder bewaking van minimaal twee personen zal plaatsvinden en tussen het vorige verlof altijd minimaal vier maanden zit. Bij uitspraak van 22 september 2015 heeft de beroepscommissie klagers beroep gericht tegen bovengenoemde beslissing ongegrond verklaard (RSJ 22 september 2015, 15/2291/GV).

Inhoudelijk

Klager heeft verzocht om incidenteel verlof voor 29 april 2016 van 10.00 uur tot 21.00 uur om een bezoek te brengen aan China Town en zijn stiefdochter in Amsterdam in verband met zijn verjaardag op 30 april 2016. De Staatssecretaris heeft klagers verzoek afgewezen omdat
- conform de gestelde voorwaarden in de beschikking van 8 juli 2015 - nog geen vier maanden zijn verstreken sinds het vorige verlof op 8 februari 2016 en het verzoek niet voldoet aan de voorwaarde dat het verlof niet langer dan acht uur duurt.

In haar uitspraak van 22 september 2015 (RSJ 22 september 2015, 15/2291/GV) heeft de beroepscommissie overwogen dat de beslissing van de Staatssecretaris van 8 juli 2015 -

waarbij aan het (verzoek tot) verlof voorwaarden worden verbonden - niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. Het betreft onder meer de voorwaarde dat tussen de verloven minimaal een periode van vier maanden zit, op grond waarvan onderhavig verzoek om incidenteel verlof (mede) is afgewezen. De Staatssecretaris heeft aangevoerd dat deze voorwaarde is ingegeven door het feit dat het voorgaande verlof moet worden geëvalueerd en door het feit dat een regelmatige spreiding van de verloven over een jaar een beter zicht geeft op de voortgang van klagers resocialisatie. De beroepscommissie acht deze voorwaarde niet onredelijk of onbillijk. Daarbij komt dat klager geen bijzondere omstandigheden heeft aangevoerd die een afwijking van deze voorwaarde kunnen vormen. Voor zover klager verzoekt om een uitbereiding van zijn verloven met meer vrijheden, heeft de Staatssecretaris beslist dat het thans te vroeg is om de voorwaarden aan te passen, hetgeen de beroepscommissie niet onredelijk en onbillijk acht.

Gelet op bovenstaande kan de beslissing van de Staatssecretaris, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

16/1118/TA

Datum uitspraak:

29 juni 2016

Beroepscommissie:

Maanicus, mr. R.M.
Mulder, mw.mr.drs. L.C.
Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Koster, mr. M.L. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij FPC De Rooyse
Wissel te Venray

Trefwoorden:

Zorgplicht wijze van betrachten;
Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Bvt art. 42, eerste en lid 3; art. 56,
vierde lid

Samenvatting:

Onvoldoende aannemelijk dat klager o.b.v. zijn godsdienst (Hindoeïsme) alleen gevogelte mag eten. Nu inrichting klager maaltijden heeft aangeboden, niet gebleken dat sprake is van het niet betrachten van een zorgplicht. Klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 42, eerste lid, Bvt draagt het hoofd van de inrichting zorg dat aan de verpleegden voeding, noodzakelijke kleding en schoeisel worden verstrekt dan wel dat hem voldoende geldmiddelen ter beschikking worden gesteld om hierin naar behoren te voorzien.

Op grond van het derde lid van dat artikel draagt het hoofd van de inrichting zorg dat bij de verstrekking van voeding zoveel mogelijk rekening wordt gehouden met de godsdienst of levensovertuiging van de verpleegden.

Op grond van artikel 56, vierde lid, van de Bvt staat tegen de wijze waarop het hoofd van de inrichting een bij of krachtens deze wet gestelde zorgplicht betracht geen beklag open. De beroepscommissie stelt voorop dat alleen klachten over een (vermeende) schending van een wettelijk recht als gevolg van het niet betrachten van een zorgplicht als ontvankelijk worden aangemerkt en inhoudelijk worden beoordeeld.

In het klaagschrift van 29 oktober 2015 stelt klager dat hij Hindoe is en dat hij alleen gevogelte eet. Op de kant-en-klarmaaltijden die hem werden aangeboden zat volgens klager ook geen 'Hindoe-stempel' voor goedkeuring, waardoor hij het niet vertrouwde. Naar het oordeel van de beroepscommissie is onvoldoende aannemelijk geworden dat klager op basis van zijn godsdienst (Hindoeïsme) alleen gevogelte mag eten. De enkele stelling van klager is daartoe onvoldoende. Nu klager maaltijden zijn aangeboden, heeft het hoofd van de inrichting voldaan aan de zorgplicht van artikel 42, eerste lid, Bvt. Nu voorts niet gebleken is dat sprake is van het niet betrachten van enige andere zorgplicht, zal de beroepscommissie de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en klager alsnog niet-ontvankelijk verklaren in zijn beklag.

Zaaknummer:

16/0543/TA

Datum uitspraak:

15 juni 2016

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Meer, C.W. van der
Mulder, mw.mr.drs. L.C.
Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij FPC Van der Hoeven
Kliniek te Utrecht

Trefwoorden:

Voorwerpen op cel; Ontvankelijkheid
materieel

Artikelen:

Bvt art. 44

Samenvatting:

Stelling dat printer van kamer in beslag is genomen is niet aannemelijk. Klager heeft geen aanvraag ingediend voor invoer printer, terwijl inrichting in redelijkheid daarom kan vragen; moderne printers hebben verscheidene functies en beschikken over zend-/ontvangstmogelijkheden. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Klagers stelling dat de inrichting een printer van zijn kamer in beslag heeft genomen is niet aannemelijk nu de inrichting ontkent dat daarvan sprake is geweest en klager niet heeft aangetoond, bijvoorbeeld door overlegging van een bewijs van invoer en/of toestemming voor het houden van een printer op zijn kamer, dat hij een printer op zijn kamer heeft gehad. Klagers verklaring dat de bijbehorende kabels, een instructieboekje en het piepschuim van de verpakking nog op zijn kamer liggen overtuigt niet, nu deze verklaring eerst ter zitting

en niet al eerder in de schorsings- en beklagprocedure naar voren is gebracht.

Voor zover klager een printer heeft en deze wil invoeren om op zijn kamer te gebruiken voor het kopiëren van stukken, heeft de inrichting hem onder verwijzing naar de 'Multimediagebruik gedragscode patiënten' gevraagd een aanvraag in te dienen bij de multimediacommissie. Deze commissie adviseert over het in gebruik nemen of bezit van multimedia, maar adviseert ook als twijfel bestaat of een apparaat op kamer kan worden toegestaan. De beklagcommissie heeft terzijde overwogen dat een printer naar haar oordeel niet per definitie valt onder het begrip 'multimedia'. De beroepscommissie is er echter mee bekend dat moderne printers verscheidene functies hebben en over zend-/ontvangstmogelijkheden beschikken. De inrichting kan daarom in redelijkheid klager vragen een aanvraag in te dienen bij de multimediacommissie. Klager heeft tot op heden geen aanvraag ingediend, zodat geen beslissing is genomen.

Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

16/0248/TA

Datum uitspraak:

2 juni 2016

Beroepscommissie:

Maanicus, mr. R.M.
Korvinus, mr. C.F.

Mulder, mw.mr.drs. L.C.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie FPC Dr. S. van Mesdag
te Groningen

Trefwoorden:

Behandelplan; Ontvankelijkheid
materieel; Bewegingsvrijheid
afdelingsarrest; Tegemoetkoming
financieel

Artikelen:

Bvt art. 33, 53, 54, 56, 57, 58

Samenvatting:

Terugplaatsing naar fase 1 zonder vermelding in behandelplan van terugplaatsing bij bepaald gedrag is verdergaande beperking dan in behandelplan opgenomen en moet worden aangemerkt als afdelingsarrest. Niet voldaan aan horen en mededelingsplicht. Beroep inrichting ongegrond, om proceseconomische reden toekenning tegemoetkoming van € 25,=.

Rechtsoverwegingen:

Bij beslissing van 11 september 2015 is klager afdelingsarrest als bedoeld in artikel 33 Bvt opgelegd. Bij beslissing van 1 oktober 2015 is klager teruggeplaatst van fase 3 naar fase 1 van het vrijhedenbeleid; daarmee is tevens het afdelingsarrest van 11 september 2015 beëindigd. Op 6 januari 2016 is klager geplaatst in fase 2.

Klagers klaagschrift – dat is gericht tegen zowel zijn plaatsing in fase 1 als de duur van zijn verblijf in die fase – is ingediend op 19 november

2015. Nu ingevolge artikel 58, vijfde lid, Bvt een klaagschrift uiterlijk op de zevende dag na die waarop de verpleegde kennis heeft gekregen van de beslissing waarover hij zich wenst te beklagen moet worden ingediend, had klager niet-ontvankelijk moeten worden verklaard in zijn beklag voor zover dit betrekking heeft op zijn verblijf in fase 1 gedurende de periode van 1 oktober 2015 tot 12 november 2015 (dit is zeven dagen voorafgaand aan de dag van indiening van het klaagschrift). De beroepscommissie zal het beroep van het hoofd van de inrichting in zoverre gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie in zoverre vernietigen en klager alsnog niet-ontvankelijk verklaren in het deel van zijn beklag dat betrekking heeft op zijn verblijf in fase 1 gedurende de periode van 1 oktober tot 12 november 2015.

Ten aanzien van klagers beklag over zijn verblijf in fase 1 gedurende de periode van 12 november 2015 tot 6 januari 2016 overweegt de beroepscommissie als volgt.

Een verpleegde die in fase 1 verblijft mag niet zonder begeleiding zijn afdeling verlaten.

Uit hetgeen de inrichting zowel in beklag als in beroep heeft meegedeeld kan worden afgeleid dat de beperking van de bewegingsvrijheid van een verpleegde die in fase 1 verblijft gelijk is aan de beperking van de bewegingsvrijheid van een verpleegde die is onderworpen aan afdelingsarrest als bedoeld in artikel 33 Bvt. Dit vindt bevestiging in de schriftelijke mededeling van de beslissing van 11 september 2015 tot oplegging van afdelingsarrest aan

klager; in die mededeling is namelijk vermeld dat klager tijdens de duur van het afdelingsarrest buiten zijn unit wordt begeleid door een medewerker.

Artikel 33 Bvt luidt als volgt:

Indien de bewegingsvrijheid waarop de verpleegde op grond van de bij of krachtens deze wet gestelde regels recht heeft, niet is beperkt tot de afdeling waar hij verblijft, kan het hoofd van de inrichting zodanige beperking niettemin telkens voor een periode van ten hoogste vier weken opleggen, indien dit noodzakelijk is met het oog op een belang als bedoeld in artikel 32, eerste lid.

Volgens vaste jurisprudentie van de beroepscommissie (zie onder andere CRvS 22 juni 1998, 98/0074 C en RSJ 18 december 2015, 15/2962/TA) is sprake van afdelingsarrest als bedoeld in artikel 33 Bvt indien de bewegingsvrijheid buiten de afdeling waarop de verpleegde krachtens de huisregels of zijn verplegings- en behandelingsplan recht heeft, wordt beperkt.

Vast staat dat klagers verplegings- en behandelingsplan op 1 december 2015 is gewijzigd en dat daarin toen is opgenomen dat klager in oktober 2015 in fase 1 is geplaatst. Vóór deze wijziging van klagers verplegings- en behandelingsplan op 1 december 2015 was in klagers verplegings- en behandelingsplan niet opgenomen dat klager in fase 1 verbleef en/of dat klager enkel onder begeleiding de afdeling mocht verlaten, zo is namens het hoofd van de inrichting ter zitting meegedeeld. De beroepscommissie stelt voorts vast dat in het overgelegde verplegings-

en behandelingsplan niet is vermeld wanneer en bij het vertonen van welk concreet gedrag klager in een bepaalde fase wordt geplaatst.

Voor zover het beklag betrekking heeft op klagers verblijf in fase 1 gedurende de periode van 12 november 2015 tot 1 december 2015 overweegt de beroepscommissie als volgt. Uit het vorenstaande volgt dat klager in de periode van 12 november 2015 tot 1 december 2015 in fase 1 heeft verbleven terwijl toen nog niet in zijn verplegings- en behandelingsplan was opgenomen dat hij in fase 1 was geplaatst en/of dat hij enkel onder begeleiding zijn afdeling mocht verlaten. Evenmin was in zijn verplegings- en behandelingsplan vermeld bij welk concreet gedrag van hem een terugplaatsing naar fase 1 zou volgen. Hieruit volgt dat in de periode van 12 november 2015 tot 1 december 2015 sprake is geweest van een verdere beperking van klagers bewegingsvrijheid dan destijds in zijn verplegings- en behandelingsplan was opgenomen. Gelet hierop en nu een beperking van de bewegingsvrijheid die inhoudt dat een verpleegde slechts onder begeleiding zijn afdeling mag verlaten in de inrichting wordt aangemerkt als (een vorm van) afdelingsarrest, is de beroepscommissie van oordeel dat het verblijf van klager in fase 1 gedurende de periode van 12 november 2015 tot 1 december 2015 dient te worden aangemerkt als een beperking van de bewegingsvrijheid als bedoeld in artikel 33 Bvt (afdelingsarrest). Derhalve is sprake van een beperking van de bewegingsvrijheid die op grond van artikel 56 en 57 Bvt vatbaar is voor beklag.

In dit geval is niet voldaan aan de hoorplicht en de mededelingsplicht die ingevolge artikel 53 en 54 van de Bvt in acht moeten worden genomen bij het opleggen van afdelingsarrest. Derhalve heeft de inrichting in dit geval gehandeld in strijd met de Bvt. Het beklag is derhalve om deze reden gegrond. De beroepscommissie zal het beroep van het hoofd van de inrichting in zoverre ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie in zoverre bevestigen met wijziging van de gronden.

Voor zover het beklag betrekking heeft op klagers verblijf in fase 1 gedurende de periode van 1 december 2015 tot 6 januari 2016 overweegt de beroepscommissie als volgt. Op 1 december 2015 is dus in klagers verplegings- en behandelingsplan opgenomen dat hij in fase 1 verblijft. In de periode van 1 december 2015 tot 6 januari 2016 is derhalve geen sprake geweest van een verdere beperking van klagers bewegingsvrijheid dan in zijn verplegings- en behandelingsplan was opgenomen. Het verblijf in fase 1 gedurende die periode kan derhalve niet worden aangemerkt als afdelingsarrest in de zin van artikel 33 Bvt. Het bepaalde in artikel 53 en 54 van de Bvt geldt in dit geval dan ook niet. Gezien het vorenstaande komt de beroepscommissie tot het oordeel dat in de periode van 1 december 2015 tot 6 januari 2016 geen sprake is geweest van een beperking van de bewegingsvrijheid van klager die op grond van artikel 56 of 57 Bvt vatbaar is voor beklag. Het beroep van het hoofd van de inrichting zal derhalve in zoverre gegrond

worden verklaard, de uitspraak van de beklagcommissie zal in zoverre worden vernietigd en klager zal alsnog niet-ontvankelijk worden verklaard in dit deel van zijn beklag.

Gezien het vorenstaande overweegt de beroepscommissie dat het vrijhedenbeleid van de inrichting op zichzelf niet in strijd is met de Bvt. De uitvoering van het vrijhedenbeleid kan evenwel in strijd komen met de Bvt – zoals in klagers geval voor wat betreft zijn verblijf in fase 1 in de periode van 12 november 2015 tot 1 december 2015 – indien niet voorafgaande aan de terugplaatsing van een verpleegde naar fase 1 in het verplegings- en behandelingsplan van die verpleegde wordt opgenomen dat hij is teruggeplaatst naar fase 1.

Gebleken is dat de beklagcommissie nog geen beslissing heeft genomen over het (eventueel) toekennen van een tegemoetkoming aan klager. In beroep is de gegrondverklaring van klagers beklag voor zover dit betrekking heeft op klagers verblijf in fase 1 gedurende de periode van 12 november 2015 tot 1 december 2015 (met wijziging van de gronden) bevestigd. Om proceseconomische redenen zal de beroepscommissie zich als eerste en enige instantie uitlaten over de vraag of klager een tegemoetkoming toekomt vanwege de gedeeltelijke gegrondverklaring van zijn beklag. De beroepscommissie ziet aanleiding voor het toekennen van een tegemoetkoming nu de rechtsgevolgen van de beslissing om klager gedurende bovenvermelde periode in fase 1 te plaatsen niet meer ongedaan

gemaakt kunnen worden. Het beklag is gedeeltelijk gegrond verklaard omdat vormvoorschriften uit de Bvt niet zijn nageleefd. Echter, gelet op de omstandigheden als vermeld in de toelichting van de inrichting van 8 januari 2016, kan de beslissing van de inrichting om klager te beperken in zijn bewegingsvrijheid naar het oordeel van de beroepscommissie niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Gelet hierop zal de beroepscommissie klager een tegemoetkoming toekennen die lager is dan wanneer de bestreden beslissing onredelijk of onbillijk zou zijn geacht.

De beroepscommissie bepaalt de hoogte van de tegemoetkoming op € 25,=.

Zaaknummer:

16/1986/STB

Datum uitspraak:

16 juni 2016

Beroepscommissie:

Woensel, mr. A.M. van
Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing longstay;
Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Bvt at. 11

Samenvatting:

Naar voorlopig oordeel voorzitter staat geen beroep open tegen bericht toekenning longstaystatus; geeft met het oog op mogelijkheid beroep ten overvloede in overweging zo spoedig

mogelijk over plaatsing te beslissen, te meer nu er geen eensluidende adviezen zijn gegeven. Verzoeker niet-ontvankelijk in verzoek.

Rechtsoverwegingen:

De voorzitter stelt voorop dat in het kader van het verzoek om schorsing van een beslissing van de Staatssecretaris slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling en dat de zaak niet ten gronde kan worden onderzocht en beslist. Naar het voorlopig oordeel van de voorzitter betreft de mededeling van de Staatssecretaris over de 'toekenning van de longstaystatus' geen beslissing die vatbaar is voor beroep. Verzoeker kan daarom niet in het verzoek worden ontvangen.

Wel staat beroep open tegen de beslissing van de Staatssecretaris een verpleegde in een longstayvoorziening te plaatsen. Namens de Staatssecretaris is echter in de reactie op het verzoek bericht dat vooralsnog geen plaatsingsbeslissing aan de orde is omdat het, naar het zich laat aanzien, minimaal zes maanden zal duren voordat verzoeker in een longstayvoorziening geplaatst kan worden.

Ten overvloede overweegt de voorzitter dat zij het onwenselijk acht dat de beslissing omtrent de plaatsing van een verpleegde wordt uitgesteld tot het moment dat daadwerkelijk zicht is op plaatsing in een longstayvoorziening. In verzoekers geval klemt dat te meer nu geen sprake is van eensluidende adviezen over een dergelijke plaatsing. Hierdoor is het mogelijk dat verzoeker gedurende een lange periode zonder -adequate- behandeling blijft, terwijl hij

zonder enig openstaand rechtsmiddel de beslissing van de Minister dient af te wachten. In overweging wordt gegeven zo spoedig mogelijk ter zake te beslissen, opdat desgewenst zo spoedig mogelijk beroep kan worden ingediend en daarop kan worden beslist.